

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมาย

1. เพื่อศึกษาพื้นฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ (MMPI Profiles) ของเด็กนักเรียนชายวัยรุ่นอายุ 16 ถึง 20 ปี ที่ติคและไม่ติคเฮโรอีนในมาตรไซโคแพทิก ดีวีเอท (Psychopathathic Deviate Scale) ไฮโปแมนเนีย (Hypomania Scale), แอลกอฮอล์ิก ดิฟเฟอเรนทิเอชัน (Alcoholic Differentiation Scale) ดีเพนเดนซี (Dependency), แฟมิลีล ดิสคอร์ด (Familial Discord), ออธอริตี พรอบเบลม (Authority Problem), โซเชียล เอเลียเนชัน (Social Alienation), เซลฟ์ เอเลียเนชัน (Self Alienation) และไซโคติก เทนเดนซี แฟกเตอร์ (Psychotic Tendency Factors)

2. เพื่อเปรียบเทียบ

2.1 ความแตกต่างของพื้นฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ ระหว่างกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่ติคและไม่ติคเฮโรอีน ในแต่ละมาตรคังกล่าว

2.2 ความแตกต่างของพื้นฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ แต่ละมาตรคังกล่าวในกลุ่มวัยรุ่นที่ติคเฮโรอีนในระยะถอนยาและถอนยาเรียบร้อยแล้ว

2.3 ความแตกต่างของพื้นฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ แต่ละมาตรคังกล่าวระหว่างกลุ่มเด็กปกติ และกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่ติคเฮโรอีนในระยะที่ถอนยาเรียบร้อยแล้ว

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียน นักศึกษา วัยรุ่นเพศชาย อายุ 16 ถึง 20 ปี จำนวน 80 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ติคเฮโรอีน

เป็นคนที่มารับการรักษาจากโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า 12 คน จากโรงพยาบาล
 ฆัญวารักษ์ จำนวน 39 คน รวมเป็น 51 คน แบ่งย่อยออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรก
 จำนวน 30 คน เพื่อเปรียบเทียบค่าตอบกับกลุ่มปกติ กลุ่มที่ 2 จำนวน 21 คน ใช้
 ค่าตอบเปรียบเทียบกันในกลุ่มระหว่างการนอนยาและนอนยาเรียบร้อยแล้ว ทั้งหมดเข้า
 ร่วมการวิจัยโดยใช้ความสมัครใจ 2. กลุ่มเด็กปกติ สุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาชั้น
 ปีที่ 1 แผนกวิชาเคหะภัณฑ์ วิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพ จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบทดสอบบุคลิกภาพ เอ็ม เอ็ม พี ไอ ของ สมาร์ท อาร์ ฮาร์ทอะเวย์
 และ เจ ฮาร์นเลย์ แมคคินเวย์ (Starke R. Hathaway and J. Chamley
 McKinley) ฉบับแปลเป็นภาษาไทยและดัดแปลงครั้งที่ 2 โดยเกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว
 เลือกใช้เฉพาะมาตราที่ประเมินลักษณะอาการความเจ็บป่วยทางจิตและประสาท
 (Clinical Scales) 2 มาตร คือ ไฮโด แพทคิก คีวีเอท (Pd), ไฮโป
 แมนเนีย (Ma) และมาตราพิเศษ (Special Scales) 7 มาตร คือ
 แอดกอสอดล็ค คีฟเฟอเรนทีเอช (Ah), คีเพนเคนซี (Dy), แพมมีเลียล
 คิสคอร์ค (Pd₁), ออชอริที พรอมเบลม (Pd₂), โซเชี่ยล เอเลี่ยนเนชั
 (Pd_{4A}), เซลฟ์ เอเลี่ยนเนชั (Pd_{4B}) และไฮโดคิคเทนเคนซี แฟคเตอร์
 (Psychotic Tendency Factors)

การดำเนินงานวิจัย

ให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบทดสอบเอ็ม เอ็ม พี ไอ ตามมาตราที่ได้เลือกไว้ โดย
 ตอบ "จริง" หรือ "ไม่จริง" ลงในแผ่นกระดาษคำตอบ สำหรับผู้ที่ติดเฮโรอีน จะให้
 ตอบในสัปดาห์แรกของการรับการรักษา และทำการทดสอบซ้ำภายในสัปดาห์ที่ 3

การตรวจวิเคราะห์แผน

การตรวจวิเคราะห์แผนใช้เกณฑ์การตรวจ (Key) ของฮาธอะเวย์ และแมคคินเลย์ (Stark & Hathaway and J. Charnley McKinley)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่ามัธยิม เลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแต่ละมาตรา
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนแต่ละมาตราโดยทดสอบค่าที (t-test)
  - ก. ระหว่างกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่ติดและไม่ติดเฮโรอีน
  - ข. ในกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่ติดเฮโรอีนในระยะการถอนยา และถอนยาเรียบร้อยแล้ว
  - ค. ระหว่างกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่ไม่ติดและติดเฮโรอีนในระยะที่ถอนยาเรียบร้อยแล้ว
3. นำค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแต่ละมาตราไปทำแผนภูมิ

เพื่อแสดงพื้นฐานคะแนนของแต่ละกลุ่ม

4. เปรียบเทียบพื้นฐานคะแนนแต่ละมาตรา
  - ก. ระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่ติดและไม่ติดเฮโรอีน
  - ข. กลุ่มวัยรุ่นที่ติดเฮโรอีนในระยะการถอนยาและถอนยาเรียบร้อยแล้ว
  - ค. ระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่ไม่ติดและติดเฮโรอีนในระยะที่ถอนยาเรียบร้อยแล้ว

สรุปผลการวิจัยที่สำคัญ

1. มีความแตกต่างในพื้นฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกมาตราในกลุ่ม เด็กวัยรุ่นที่ติดและไม่ติดเฮโรอีน
2. มีความแตกต่างในพื้นฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในมาตรา Pq ในกลุ่มวัยรุ่นที่ติดเฮโรอีนในระยะการถอนยาและถอนยาเรียบร้อยแล้ว

3. มีความแตกต่างในสัณฐานคะแนนเอ็ม เอ็ม พี ไอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในมาตรา Dy, Ma, Pd, Pd₁, Pd₂, Pd_{4A} และ Pd_{4B} ระหว่างเด็กวัยรุ่นที่ไม่ติดและติดเฮโรอีนในระยะที่ถอนยาเรียบร้อยแล้ว

ขอเสนอแนะ

1. ควรจะปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น สำหรับการใช้ในประเทศไทย โดยหาคาดความแม่นยำ ความเชื่อถือได้ และหาเกณฑ์ปกติในคนหลาย ๆ กลุ่ม เพื่อใช้สำหรับเป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบ
2. ควรจะมีการศึกษาเปรียบเทียบกลุ่มผู้ติดเฮโรอีนกับกลุ่มปกติ โดยใช้มาตราพื้นฐาน (Basic Scales) ทั้ง 13 มาตรา เพื่อดูความแตกต่างของลักษณะบุคลิกภาพในมาตราอื่น ๆ อีก
3. ควรมีการศึกษาในเรื่องนี้โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากขึ้น เพื่อให้สามารถสรุปผลการวิจัยได้กว้างขวางขึ้น และทดสอบสมมุติฐานที่ตั้งไว้ได้แน่นอนยิ่งขึ้น
4. ควรจะศึกษากลุ่มวัยรุ่นที่ติดเฮโรอีนโดยใช้เครื่องมือประเมินบุคลิกภาพอื่น ๆ แล้วนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบกับผลการวิจัย โดยใช้แบบทดสอบเอ็ม เอ็ม พี ไอ

ศูนย์จิตวิทยาการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย